

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 August

Poporul nostru întâmpină 23 August, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, cu mândrie pentru marile realizări de pînă acum și cu entuziasm pentru mărețele perspective ale viitorului.

Intr-adevăr în anii puterii populare țara noastră a făcut progrese uriașe, dezvoltându-se într-un ritm accelerat. Liber și stăpîn pe soarta sa, poporul român a făurit o patrie bogată, puternică, liberă, fericită.

La baza marilor progrese și a înălțării patriei a stat industrializarea socialistă. Obiectivul central a fost dezvoltarea industriei, precădere avînd industria grea, îndeosebi industria construcției de mașini. Creșterea medie anuală în anii șesenalului (1960—1965) este de 14,4 la sută, față de 13 la sută cît era prevăzut. În felul acesta — prin depășirea planului de șase ani, producția industrială din anul 1965 este de 2,24 ori mai mare decît cea din 1959 (producția industriei constructoare de mașini este în 1965 de 2,6 ori mai mare decît în 1959, iar a industriei chimice de 3,6 ori mai mare). Aceasta arată ritmul înalt în care s-a dezvoltat și se dezvoltă industria noastră.

Incheierea cooperativizării agriculturii cu aproape patru ani mai de vreme a însemnat biruința deplină a socialismului în țara noastră. Astfel s-a dezvoltat, pe temelia industriei socialiste, și o agricultură socialistă, care este în necontenit progres. Pe ogoarele întinse ale cooperativelor agricole de producție, oamenii satelor, înfrățiți în muncă, au aplicat, sub conducerea unor cadre calificate, metode științifice și au folosit mijloace tehnice avansate recoltînd an de an o producție agricolă vegetală și animală tot mai ridicată. Ca să dăm o singură cifră, între anii 1960—1964 media anuală a producției cerealelor a depășit cu peste 2.300.000 tone producția medie a anilor 1934—1938. Deși în unii ani condițiile climaterice au fost mai puțin favorabile, totuși agricultura socialistă a asigurat permanent aprovizionarea populației cu produse agricole și a industriei cu materii prime și a furnizat produse pentru rezervele de stat și pentru export.

Această dezvoltare multilaterală și impetuoasă a economiei a avut drept rezultat creșterea venitului național cu aproape 65 la sută față de 1959 și a nivelului de trai material și cultural al poporului. Pe lângă mărirea venitului și a puterii de cumpărare a populației, care s-a reflectat în faptul că în 1965 volumul mărfurilor vîndute prin comerțul socialist întrece de 1,9 ori pe cel din 1959, s-au cheltuit fonduri însemnate pentru satisfacerea nevoilor

social-culturale ale poporului, pentru învățămînt, pentru înflorirea științei și artelor, pentru ocrotirea sănătății publice și dezvoltarea asigurărilor sociale. Amintim aici, ca exemplu, generalizarea învățămîntului de 8 ani și acordarea gratuită a manualelor pentru elevii din cei 8 ani (începînd cu anul viitor și pentru cei de la licee).

Dezvoltarea economico-culturală rapidă a țării noastre, ca și politica de pace și prietenie pe plan internațional, au mărit prestigiul patriei noastre între popoare. Marile realizări ale poporului român și inițiativele de pace și colaborare pe baza principiilor coexistenței pașnice, ne-au adus o prețuire deosebită pe plan internațional. Forța creatoare a poporului nostru strălucește cu vigoare sub zărilor istoriei.

Aceste realizări constituie însă pentru poporul român baza de plecare pentru noi realizări, pentru ridicarea pe o treaptă superioară a țării noastre, de înaltă civilizație materială și spirituală. În acest sens s-a trasat programul înfloririi multilaterale a României socialiste, al desăvîrșirii construcției socialismului prin noul plan cincinal (1966—1970). Conform acestui plan producția industrială va crește anual cu 10,5 la sută. La sfîrșitul cincinalului se va produce în 24 zile cît a fost toată producția anului 1938. De asemenea în 1970 întreaga producție de energie electrică din 1938 se va realiza în 12 zile. Dezvoltarea în ritm intens a industriei va fi însoțită de dezvoltarea corespunzătoare a agriculturii, de sporirea producției vegetale și animale. În perioada 1966—1970 producția agricolă va crește cu circa 20 la sută față de media anilor 1961—1965. Venitul național va fi în 1970 cu circa 40 la sută mai mare decît în 1965, adică de patru ori și jumătate mai mare decît cel mai ridicat nivel dinainte de război.

Salarul real se va mări cu 20—25 la sută, se vor majora pensiile (care se vor acorda și membrilor cooperativelor agricole de producție) și vor crește veniturile reale ale țărănimii cu circa 20 la sută. Se vor construi din fondurile statului circa 300.000 apartamente. Se vor dezvolta învățămîntul, știința, artele, etc. Nivelul de trai material și cultural al poporului se va ridica la un nivel superior.

Aceste perspective mărețe de dezvoltare rapidă și multilaterală a patriei noastre, Republica Socialistă România, însufleșesc pe oamenii muncii de la orașe și sate la noi realizări, dau un nou avînt forțelor creatoare ale poporului nostru.

Biserica noastră, clerul și credincioșii ei, se bucură de marile realizări din anii precedenți și de luminoasele perspective din viitor și sprijină munca poporului pen-

tru desăvîrșirea construcției socialismului și lupta lui pentru pace și prietenie între popoare.

Strîns uniți în jurul conducătorilor iubiți, oamenii muncii din țara noastră săr-bătoresc cu entuziasm la 23 August marile victorii ale patriei noastre și își iau angajamentul să muncească mai bine, mai cu spor, pentru ca România socialistă să urce pe noi culmi de bunăstare, cultură și civilizație.

T. R.

Vasile Alecsandri

— 75 de ani de la moartea sa —

La puțin timp după ce părăsește Romanul pe frumoasa șosea care duce spre Iași, un drum mai puțin bătătorit se desprinde la stînga, înainte ca șoseaua să treacă Siretul, pe care mergînd iubitorul de drumeție și de ceea ce e frumos și măreț în istoria Patriei noastre, după cîțiva kilometri de mers printre fînețe, holde și izlazuri, ajunge în localitatea Mircești. Pe cărarea care urcă din stradă, străjuită de liliaci, se ajunge la o casă destul de modestă, casa memorială „Vasile Alecsandri”, acest „rege al poeziei”, precum cu deplin temei l-a numit marele Eminescu. În curtea plină de verdeață și de un farmec cu anevoie de grăit, alături de cîțiva stejari bătrîni, de bună seamă prieteni buni ai „bardului”, se află și mausoleul cu mormîntul poetului, mausoleu ai cărui pereți interiori sînt îmbrăcați într-o plăcută pictură bisericească.

Purtîndu-ne pașii, către sfîrșitul lunii mai a anului în curs, pe aceste dragi plaiuri moldovene, bogate în istorie veche și nouă, și aruncîndu-ne ochii pe cartea de impresii de la această casă memorială, am reținut printre altele și aceste cuvinte încrestate pe una din filele ei de-o inimă caldă de patriot: „Cinste ție popor român; mare prin tine și prin fiii tăi”.

Vasile Alecsandri este într-adevăr unul dintre fiii de seamă ai poporului nostru. Ni-l arată atît bogata sa operă literară străbătută de o puternică dragoste de popor, de mulțimile de jos și de țară, precum și activitatea sa politică, de revoluționar și diplomat, pusă toată în interesul patriei sale. Acest lucru ni-l spune chiar el în niște versuri scrise către sfîrșitul vieții sale, din care reținem:

Eu care din junie stătut-am neclintit,
Cu inima lipită de țara strămoșească,
Și toate-a ei avînturi profund le-am resimțit...

Cu adevărat, versurile sale cu deosebire ni-l dovedesc pe Alecsandri profund legat de neamul său, vibrînd puternic la toate durerile și aspirațiile poporului din care făcea parte. Dragostea de patrie și năzuința spre libertate a poporului nostru este bogat oglindită în opera entuziastului nostru poet. Deși sînt scrise de-a lungul a aproape cincizeci de ani, versurile lui V. Alecsandri sînt

(Continuare în pag. 2)

Vasile Alecsandri

(Urmare din pag. 1)

mereu proaspete, calde și vibrante, ceea ce-l determină pe Eminescu să ni-l arate în „Epigonii” „vecinic tânăr și fericit”.

Revoluția din 1848, Unirea Țărilor Române din 1859 cu alegerea ca domnitor a lui Al. I. Cuza, precum și obținerea independenței naționale prin războiul din 1877, evenimente de mare importanță în istoria patriei și poporului nostru din veacul trecut, au largi ecouri în opera poetului.

Astfel, în 1848 îl întâlnim în fruntea intelectualilor progresiști, luptând și contribuind mai ales la difuzarea în mase a ideilor revoluționare și la educarea patriotică a poporului. Așa se face că în primăvara anului 1848, Alecsandri scrie avântata sa chemare către popor, intitulată la început „Către români”, pe urmă „Deșteptarea României”, poezie care a constituit unul din manifestele mobilizatoare ale revoluției din 1848 și din care reținem versuri ca acestea :

Nu simțiți inima voastră că tresare și se bate?
Nu simțiți în pieptul vostru un dor sfânt și românesc.
La cel gând de înviere, la cel glas de libertate

Ce pătrunde și răzbate
Orice suflet omenesc ?

încheind cu versurile :

Fericit, măreț acela care sub un falnic soare
Pentru Patria sa moare
Nemurire moștenind.

Revoluția fiind înăbușită și trebuind să fugă în munți iar apoi în Transilvania, Alecsandri își exprimă durerea îndepărtării de locurile sale dragi în „Adio Moldovei”, în astfel de calde versuri :

Scumpă țară și frumoasă
O! Moldovă, țara mea!
Cine pleacă și te lasă
E pătruns de jalea grea.

Întorcându-se din exil, în 1849, el scria :

În țara mea dulce sînt drumuri de flori;
În dulcea mea țară, zbori, murgule zbori.
Periți, neguri dese! iată dulcea stea!
Pei, străinătate! iată țara mea!

Fiind în Brașov, în același an 1848, Alecsandri scrie în gazeta „Foaie pentru minte, inimă și literatură”, sub semnătura „Un român”, poeziile : „Hora Ardealului” și „15 mai 1848”, prilejuită de ziua mării adunări de pe Cîmpia Libertății de lângă Blaj, spunînd în prima strofă :

Fraților, nădejde bună! Fiți cu toți în veselie!
Cerule însuși ocrotește scumpa noastră românie!
Azi e ziua de-nviere a românului popor,
Care singur își urzește dulce, mîndru viitor.

Tot la Brașov scrie și publică în broșură memoriul intitulat : „Protestație în numele Moldovei, a Omenirii și a lui Dumnezeu”, în care arată evenimentele revoluționare petrecute la Iași în martie 1848.

Trebuie să spunem și aceea că versuri de ale sale constituiau și unul din marșurile revoluționare lui Avram Iancu, precum și faptul că marele revoluționar și patriot pașoptist Nicolae Bălcescu, Alecsandri îi închina minunatele-i versuri : „N. Bălcescu murind”.

În 1856 lupta pentru Unirea Țărilor Române se intensifică, de aceea Vasile Alecsandri scrie acum cunoscuta „Hora Unirii”, poezie care, datorită conținutului său mobilizator, melodiei antrenante și formei sale populare, ajunge în foarte scurt timp un adevărat cîntec de mase.

Apărută în foi volante, poezia : „Moldova în 1857” oglindește aceeași luptă dusă în Moldova pentru Unirea Țărilor Române.

E scrisă-n ceruri sfînta Unire!
E scrisă-n inimi cu foc ceresc!
O! Românie! I-a lă mărire,
Lucrează brațul dumnezeiesc!

— spune Alecsandri în această poezie. Luînd o energică poziție împotriva dușmanilor interni și externi ai Unirii, poetul aruncă asupra lor aceste binemeritate blesteme :

Fie-vă viața neagră, amară!
Copii să n-aveți de sărutat!
Să n-aveți nume, să n-aveți țară,
Aici să n-aveți loc de-ngropat!

Și cînd pe calea de vecinicie,
Veți pleca sarbezi, tremurători,
Pe fruntea voastră moartea să scrie:
Dușmani ai țării! Cruzi vînzători!

Bun prieten al lui Al. I. Cuza, V. Alecsandri dedică primului domn după Unirea Țărilor Române poezia : „Cuza Vodă”, din care reproducem strofa :

O clipă apăruța-i în plaiul vecinicie
Și vecinice mari fapte lăsat-ai României;
Nălțînd din părăsire antica-i demnitate.
Prin magica Unire și sacra Libertate

— precum și poezia : „Hora lui Cuza-Vodă”, care exprimă simpatia de care Cuza s-a bucurat în rîndurile poporului prin reformele și dragostea sa de dreptate, în versuri ca acestea :

Frunză verde pom rodit
De cînd Cuza s-a domnit
Pinele s-au mai dospit
Ocele s-au mai mărît.

Ciclul de poezii „Ostașii noștri” este prilejuit de războiul pentru independență din 1877, în care ostașii români s-au acoperit de glorie. Alături de „Balcanul și Carpatul”, în care Balcanul simbolizează aici Imperiul otoman, iar Carpatul poporul român, din acest ciclu mai desprindem cunoscute poezii ca : „Peneș Curcanul”, „Sergentul”, „Hora de la Plevna”, precum și „Eroii de la Plevna”, în care, punînd față în față vitejia și importanța victoriei obținută de feciorii țării cu mizeria neagră în care ei erau obligați să trăiască reîntorși acasă, „ologi, ciunțiți, goi și searbezi”, poetul face o aspră critică politicienilor vremii, vinovați de această stare, în astfel de versuri :

S-au dus feciorii oastei pe calea strămoșească,
S-au prins cu moartea cruntă la luptă voinicească
Și au ieșit din luptă viteji, învingători,
Scălțați în al lor sînge, puțernicii feciori!
Ei bine, oameni vitregi, cu inimile sterpe
Legăți de cirna țării cu-ncolăcirii de șerpe,
Voi care-ați stat departe de foc și de dureri,
Cum ați reîntors copiii la sînul biete țări?

De altfel împotriva celor care conduceau destinele țării din acea vreme, însetați de „ambiții nesățioase”, de parvenire și exploatare, poetul nostru scrie și alte usturătoare versuri, ca : „O scăfîrlie uriașă” și „Plugul blăstemat”.

Vasile Alecsandri a scris desigur încă multe alte poezii. Astfel sînt de pildă ciclurile : Lăcrămioare, Mărgăritărele și neîntrecutele sale Pasteluri, cuprinzînd un bogat mănunchi de tablouri inspirate din frumusețile naturii Patriei noastre, cu deosebire din peisajul de la Mircești (Lunca din Mircești, Malul Siretului, Concert în lunca

etc.), din peisajul anotimpurilor (Iarna, Gerul, Oaspeții primăverii etc.), precum și din momentele cele mai de seamă ale vieții țaranilor noștri (Plugurile, Sămănătorii, Secerișul, Cositul etc.). De-o mare bogăție și simț patriotic sînt apoi Legendele sale, în care evocă trecutul zbuciumat dar plin de fapte mărețe ale poporului român, ceea ce-l determină pe Eminescu să spună despre Alecsandri în aceeași „Epigonii” :

El deșteaptă-n sînul nostru dorul țării cei străbune,
El revocă-n dulci icoane a istoriei minune.

Vasile Alecsandri mai are însă un merit pe care nimeni nu l-a avut pînă la el și anume acela de a culege și prelucra într-o oarecare măsură tezaurul de poezii al poporului nostru, minunatele balade și doine ale țaranului român, scoțînd în lumină frumusețea poeziei și talentul neîntrecut al poetului anonim. El a făcut prima culegere a acestor comori și tot el face și prima lor traducere în limba franceză pentru a fi cunoscute și peste hotare.

Ne sînt știute în această privință ciclul Doinelor cu minunatele poezii : Doina, Groza, Andrii Popa, Cîntec haiducesc ș. a. Era atît de entuziasmat de aceste producții populare, încît Alecsandri însuși se considera un produs al lor, cînd zice : „Dacă împrejurările m-au făcut poet, aceasta am s-o mulțumesc poporului român din care m-am născut și care cuprinde în sînul său comoara necată de cea mai sublimă poezie”.

V. Alecsandri este de asemenea și ctitor al teatrului românesc, atît ca organizator cît și ca autor. Piese sale cu caracter satiric, ca : Chirița la Iași, Iorgu de la Sadagura, Iașii în carnaval, precum și cele cu caracter istoric, ca : Despot Vodă, Fîntîna Blanduziei, Ovidiu, Sinziana și Pepelea sînt gustate pînă astăzi.

Marele nostru poet Vasile Alecsandri s-a născut în anul 1821 în Bacău și, la capătul multor osteneli închinat pe de-antregul ridicării sociale, culturale și naționale a poporului nostru, închinat binelui patriei din care făcea parte, din care doar o mică parte am cuprins în rîndurile de mai sus, în 22 august 1890 se stinge din viață la Mircești, alături de stejarii și lunca sa dragă, alături de mulțimile truditore pe care le-a iubit atît de mult.

Comemorînd 75 de ani de la moartea sa, poporul nostru, acum liber și stăpîn pe soartă — așa cum l-a dorit atît de mult V. Alecsandri — prin diverse manifestări, prin monografiile, articolele și studiile, prin programe de radioteleviziune, prin publicarea operelor sale etc. a adus acestui „rege al poeziei” un binemeritat omagiu.

Aceste rînduri constituie și ele o floare din acest mare buchet omagial.

Gh. Papuc

Mișcarea ecumenică și binele uman general

Încă de la primele sale începuturi, Mișcarea Ecumenică se preocupă — în chip conștiincios și statornic — cu problemele legate de binele întregii lumi, de propășirea umană generală.

Această preocupare a ei se desfășoară pe două planuri : a) unul teoretic sau de învățătură și b) altul practic — de transformare în viață a învățăturii creștine și în latura promovării fericirii pămîntești pentru toți oamenii. Totdeauna a fost mai mult luat în seamă planul al doilea, adică s-a pus accent principal pe preocupările de ordin practic.

Prima latură a fost dezbătută și cultivată mai ales în cadrul ramurii sale numite „Credință și Constituție”, iar a doua îndeosebi în cadrul ramurii sale cu numele de „Viață și Acțiune”.

În cadrul celei dintîi preocupări, Mișcarea Ecumenică caută să lămurească și să fixeze teologic chemarea Bisericii și a credincioșilor ei în latura promovării binelui uman general, a propășirii societății omenești atît pe plan material cît și pe plan spiritual. În cadrul celei de-a doua

preocupări, Mișcarea Ecumenică se străduiește să organizeze cît mai potrivit și mai bine acțiunea de sprijinire — din partea credincioșilor creștini — a tuturor celor întreprinse de omenire în vederea înlăturării suferințelor sociale și așezării în lume a dreptății sociale, a păcii și a propășirii în toate domeniile.

În cele ce urmează, vom prezenta numai cîteva fapte, care dovedesc că, în consfătuirile și acțiunile Mișcării Ecumenice, problemele binelui uman general ocupă un loc însemnat.

Astfel, sfîrșitul veacului trecut și începutul celui actual sînt marcate de o seamă întreagă de inițiative creștine în domeniul promovării binelui tuturor, care pînă la urmă au dus — între altele — la înființarea ramurii „Viață și Acțiune” din cadrul Mișcării Ecumenice.

În decembrie 1917, unul din pionierii Mișcării Ecumenice : arhiepiscopul de Upsala, Nathan Söderblom, organizează o Conferință bisericească neutrală dezbătînd temele : a) Unitatea creștinilor ; b) Creștinii și viața de obște ; c) Creștinii

și ordinea internațională. Aceste teme se discută și mai târziu în cadrul întrunirilor organizate de către Mișcarea Ecumenică.

Alt pionier al Mișcării Ecumenice, și anume Episcopul Brent, tatăl ramurii „Credință și Constituție”, se manifestă — între altele — și ca luptător împotriva suferințelor sociale.

Un moment de seamă, în șirul preocupărilor Mișcării Ecumenice față de binele tuturor oamenilor, îl constituie Conferința de la Stockholm (1925), în cadrul căreia Bisericile creștine se confruntă cu catastrofa morală provocată de primul război mondial și de înrăuririle sale asupra vieții omenești în general.

În fața sa de pregătire, temele propuse de cele 5 comisii constituie un fel de program social creștin. De exemplu, Comisia I are ca temă: „Biserica și chestiunile economice și industriale”. Concluzia sa este următoarea: „Biserica creștină n-are să prezinte ea însăși planuri de reformă, ci să le pătrundă de spiritul care face viu și să coopereze aici peste tot unde trebuie. Trebuie ca ea însăși să fie un centru de amiciție spirituală, și ca ea, mai presus de toate, să insiste asupra puterii creatoare a iubirii, fraternității și dreptății”.

Comisia II se ocupă de tema: „Biserica și problemele morale și sociale”. Plecând de la ideea de „Impărăție a lui Dumnezeu” și de condiții temporale, ea abordează toate chestiunile privind datoria Bisericii de a contribui activ la promovarea binelui general, a dreptății și a păcii între toți oamenii.

Delegații la Conferința de la Stockholm elaborează un program de ordin social care îmbrățișează întreg ansamblul problemelor umane. Tot ea consacră formula: „*communio in adorando et serviendo oecumenica* (comuniune în adorare și în serviciu practic ecumenic)”.

Comitetul de continuare numit de această Conferință preconizează înființarea unui Institut creștin social internațional, care să constituie un centru de studii și de colaborare între Biserici.

În cadrul primei Conferințe mondiale a ramurii „Credință și Constituție” (Lausanne 1927), se discută — între altele — tema: care este în mod exact mesajul Evangheliei către lume?

În 1937, la Oxford, Bisericile creștine se confruntă cu sarcina de a elabora o etică socială teologic dezvoltată. Aceasta are să folosească ca îndreptar pentru acțiunea creștină în mijlocul marii crize economice și al conflictelor ideologice, cărora a căzut pradă lumea occidentală în anii dintre cele două războaie mondiale. Ea discută problemele atitudinii Bisericii în problemele sociale și practice pe care le pune creștinilor viața contemporană. Tema fundamentală a acestei Conferințe poate fi rezumată astfel: Bisericile, Națiunea și Statul, și anume principiile care trebuie să dirijeze comportamentul creștinilor în fața situației politice și sociale din 1937.

La Adunarea Generală de la Amsterdam (1948), discuția despre „Biserică și dizolvarea ordinii sociale” se ocupă cu problemele reconstrucției în anii de după război. Astfel, Secția III-a are sarcina dificilă de a defini rolul Bisericii în fața dezordinii sociale. Constatând că lumea actuală trece printr-o criză socială, pe care o domină doi factori: o vastă concentrare de putere — economică și politică — și tehnica, Conferința subliniază că sarcina Bisericilor este să fie fidele Evangheliei, să discearnă „semnele timpului” și planul lui Dumnezeu în vasele mișcării și revoluții ale timpului prezent, precum și să facă să pătrundă în sinul omenirii ideile de dreptate și de pace.

În cadrul celei de-a II-a Adunări Generale a Consiliului Ecumenic al Bisericilor (Evanston 1954), se continuă discuțiile de la Amsterdam. Cea mai mare parte a delegaților sînt preocupați de probleme sociale concrete. Cu toate că se ajunge la o tensiune teologică între cei ce exagerază însemnătatea preocupărilor față de „lu-

mea de dincolo” și cei ce pun accent prea deosebit pe preocupările cu cele ale „lumii de aici” de pe pământ, totuși se discută și se desfășoară larg învățătura Bisericii cu privire la binele uman general și se obțin îmbunătățiri — față de trecut — în anumite puncte.

În cursul lui 1959, Consiliul Ecumenic al Bisericilor organizează la Saloniki Conferința cu tema „Transformarea socială rapidă”.

În etapa de pregătire a celei de-a III-a Adunări Generale de la New-Delhi (1961), și anume de la Evanston la New-Delhi (1954—1961), Departamentul „Biserică și Societate” — care prezintă acum ramura „Viață și Acțiune” în cadrul Consiliului Ecumenic — se orientează spre problemele privind responsabilitatea creștinilor în fața unei societăți în plină evoluție.

Conducătorii acestui Departament au hotărât recent să reconsidere perspectivele teologice și fundamentale etice ale problemelor sociale majore ale epocii noastre, într-o conferință mondială care urmează să fie convocată la Geneva în cursul lui 1966. Tema generală a acestei confe-

rințe ar putea fi formulată astfel: „Dumnezeu, omul și societatea contemporană”.

În vederea acestei conferințe, lucrează în prezent o grupă numeroasă de laici și de teologi, care participă la pregătirea programului acestei conferințe prin contribuții scrise și prin discuții.

Din cele arătate mai sus, se poate vedea câtă importanță acordă Mișcarea Ecumenică pe seama strădaniilor de așezare în lume a binelui și fericirii tuturor popoarelor.

Faptul acesta constituie pentru noi o pildă, o îndrumare și un îndemn. Drept aceea, astăzi — când omenirea întreagă se străduiește să-și construiască o viață îmbelșugată și fericită prin înlăturarea nedreptăților sociale și așezarea în lume a unor condiții de propășire pașnică multilaterală — preotul păstor de suflete este chemat să-și lămurească și îndemne credincioșii în sensul de a aduce contribuția cuvenită la traducerea în faptă a inițiativelor Mișcării Ecumenice în direcția sprijinirii active a năzuințelor lumii de azi spre fericirea tuturor popoarelor.

C. Sîrbu

Impăcarea lui Dumnezeu între neamuri

— „Să se veselească toți cei ce nădăjduiesc în Tine și să salte de bucurie pururea cei pe care Tu îi ocrotești; să se desfășoare întru Tine cei ce iubesc numele Tău; căci binecuvintezi pe cel drept, Doamne, și-l încunjuți cu bună plăcere Ta, cum l-ai încunjuțat cu o pavăză” (Ps. 5, 12—13). Psalmistul ne arată că între Dumnezeu și credincioși există relații de nădejde, bucurie, ocrotire, dragoste, binecuvîntare și dreptate. Toate sînt relații de împăcare.

Aici se vorbește despre relații între Dumnezeu și credincioși, deci între Creator și creatura Sa, la singular.

Punem întrebarea: oare există aceleași relații și între Creator și pluralitatea de credincioși, care constituie o populație, un popor? Iată ce zice psalmistul: „Tu ai iertat fărădelegile poporului Tău și ai acoperit toate păcatele lui, Tu ai potolit toată mînia Ta” (Ps 85, 3—4).

Și aceste relații merg ascendent pînă la exclamarea psalmistului: „lăudați-l pe Domnul toate popoarele, preamăriți-l pe El toate neamurile, căci mare este mila lui față de noi și credincioșia Domnului ține în veac” (Ps. 117, 1—2). Deci împăcarea lui Dumnezeu cu toate neamurile merge pe linia milei și a credincioșiei Sale.

Aceasta ne arată că Dumnezeu a realizat împăcarea sa cu lumea, cu creațiunea, cu omul, cu poporul și cu toate popoarele.

Iată primul principiu al împăcării lui Dumnezeu.

Al doilea principiu îl deducem din primul: Dacă Dumnezeu s-a împăcat cu creațiunea, atunci există oare, sau este necesară, și împăcarea în cadrul creațiunii, în cadrul omenirii, adică o împăcare și între popoare?

Se recunoaște că „poporul” sau „neamul” este o creațiune a lui Dumnezeu, că multiplicitatea națională este o realitate umană, din voință divină. Așa zice Scriptura: „acestea sînt familiile fiilor lui Noe, după spițele lor și după noroadele lor, iar dintre ei se trag neamurile care s-au împrăștiat după potop” (Gen. 10, 32).

Deși neamurile s-au împrăștiat pe pământ, ele au dus mai departe conștiința unității lor, a unității între neamuri, spre solidaritate și colaborare. Așa zice Scriptura: „și tot pământul avea un singur grai și aceleași cuvinte” (Gen. 11, 1).

Dar s-a înmulțit păcatul și s-a stricat împăcarea lui Dumnezeu, în urma zidirii turnului Babel; s-a născut babilonia limbilor și babilonia relațiilor între popoare. Totuși Dumnezeu nu și-a uitat legămîntul împăcării sale.

Așa zice proorocul Isaia: „Cu adevărat, Domnul face legămînt cu popoare de alt neam” (Is. 2, 6). De fapt, pe toate popoarele le va chema

Dumnezeu la judecată (Ioil 4, 2 și 12); și apoi: „neamuri multe vor zice: veniți să ne suim în muntele Domnului ca să ne învețe căile sale” (Mihea 4, 2); însă „toate popoarele vor umbla, fiecare în numele dumnezeului său, iar noi vom umbla în numele Domnului Dumnezeului nostru, de acum și pînă în veac” (Mih. 4, 5).

Și iată, vine Mesia, Hristos Răscumpărătorul, cel care stabilește pe veci împăcarea lui Dumnezeu cu lumea și încheie cu ea legămînt de viață și pace. Astfel Evanghelia Sa se va propovădui în toată lumea spre mîntuire la toate neamurile (Mat. 24, 14); Apostolii sînt trimiși către toate neamurile (Mat. 28, 19; Luca 24, 47) și în toată lumea (Marcu 16, 15).

Astfel Rusaliile-Cincizecimea înseamnă sfințirea neamurilor și a tuturor limbilor; toți apostolii s-au umplut de Duhul Sfînt și au început să vorbească în alte limbi (Fapte 2, 4); și erau acolo neamuri multe la Ierusalim (F. 2, 9—11); căci în adevăr, „nu mai este nici iudeu nici elin; nu mai este nici rob nici slobod fiindcă toți sînteți una în Hristos Iisus” (Gal. 3, 28). Afirmăția era îndreptățită, pentru că Mama lui Iisus era de neam iudaic, Iisus a făcut minuni și față de samariteni și sirieni, s-a milostivit și de un ostaș roman, a avut cuvinte bune față de greci și un african i-a purtat crucea (Din rugăciunea creștinilor din tribul african: Zulu).

Momentul Cincizecimii — al glossolaliei — împlinește atît împăcarea publică a lui Dumnezeu cu lumea, precum și pe cea din cadrul creațiunii.

Precum Apostolii s-au făcut vestitori în limbi către toate neamurile, așa unitatea lor, colectivitatea — sinodul, simbolizează sinodalitatea — unitatea tuturor limbilor și a tuturor neamurilor în Hristos, care este Capul.

Această Cincizecime are prelungire modernă în ecumenism, într-un ecumenism creștin, care stăruie contra divizărilor intolerante naționale, (rasism, discriminări) și totodată împiedică amalgamizări silnice (cosmopolitismul).

Astfel conștiința unității în Hristos, a împăcării cu Dumnezeu, nu este numai o propunere umană ci este o obligație neotestamentară și totodată și un dar divin. Ea stăruie pentru progresism de apropiere comună spre Hristos, în vederea integrismului sufletesc în El; e calea conștiinței răspunderii colective creștine în lume. Pentru creștin evoluția și progresul stau în strînsă legătură cu pronia divină, care îndrumă spre viitor. Deci nădejdea creștină nu este un simbol, ci o realitate îndreptată spre cele viitoare.

Biserica Ortodoxă a ținut seamă de aceste rea-

(Continuare în pag. 4)

Dumnezeu este iubire

„Dumnezeu este iubire“ zice Sf. Apostol Ioan, cuprinzând în aceste cuvinte cel mai de preț lucru ce ni l-a descoperit Iisus Hristos (I. In. 4, 5). Într-adevăr, Iisus a venit în lume ca să ne descopere pe Dumnezeu-Tatăl. Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturor. Fiind Tată, Dumnezeu este iubire. Și El este așa iubire, încît „răsare soarele și peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți“. El e desăvîrșit în iubire. (Mt. 5, 45, 48). De aceea iubirea Lui nu se stinge nici cînd Adam a căzut în păcat și, prin el, tot omul. Asemeni părintelui din pilda fiului risipitor, Tatăl aduce jertfă pentru izbăvirea noastră. „Că așa a iubit Dumnezeu lumea, încît pe Fiul Său cel unul născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața de veci“. De aceea îndrăznim să alergăm la Dumnezeu-Tatăl și să-l numim „Tatăl nostru“, să-i cerem daruri duhovnicești și materiale cu încredere deplină că vom primi de la El tot ceea ce e de folos spre mîntuire. „Roagă-te Tatălui tău“, ne îndeamnă Mîntuitorul căci „Tatăl nostru cel din ceruri va da cele bune celor ce cer de la El“ (Mt. 6, 6; 7, 11). Tatăl cunoaște inima fiecăruia și faptele lui cele bune și Tatăl răsplătește pe fiecare după inima sa și după fapta sa, celui cu milă dîndu-i milă, celui cu iertare, iertare, etc. El priveghează asupra vieții noastre. (Mt. 6, 4, 14, 18). Mîntuitorul însuși ne-a dat pildă cu cită dragoste, încredere și ascultare trebuie să ne îndreptăm spre Dumnezeu-Tatăl. De la vîrsta de 12 ani, El spune: „în cele ale Tatălui meu mi se cade să fiu“ (Lc. 2, 49). Apoi, adesea a înălțat glas de rugă către Tatăl, mulțumindu-I și preamărindu-L: „Mulțumescu-ți, Părinte, Doamne al cerului și al pămîntului“ (Lc. 10, 21). Tatălui s-a rugat în grădina Ghetisimani, Lui s-a rugat și pe cruce pentru iertarea celor ce-l răstigniseră. Iisus a venit în lume ca să împlinească voia Tatălui. De aceea, după ce a împlinit această voie, a zis, dîndu-și duhul: „Părinte în mîinile Tale încredințez duhul meu“ (Lc. 23, 34, 46). A venit de la Tatăl și s-a întors la Tatăl, căci El este în Tatăl și Tatăl este în El (In. 14, 11—12).

Impăcarea lui Dumnezeu...

(Urmare din pag. 3)

Ități, care se prezintă dialectic: cu diversități naționale în unitatea omenirii, care ca o colectivitate unitară se indreaptă pe variate căi spre viitorul, care în cele din urmă va fi comun. Astfel Biserica Ortodoxă este una prin sinod ecumenic, dar respectă principiul național, cu respectarea fiecărui popor în parte, cu specificul său propriu, cu limba sa, cu sfinții săi.

De aceea Biserica Ortodoxă Română împlinește Evanghelia Domnului, caută să contribuie la realizarea împăcării în cadrul creațiunii, ca o consecință a împăcării lui Dumnezeu cu creațiunea întreagă.

În acest sens, Prea Fericitul Patriarh Justinian a pus ca principiu ecumenic: „Pentru a se putea înțelege, creștinii trebuie să găsească întii tonul și termenii potriviți de a se uni... Bisericele trebuie să se apropie... dar pînă la fericita realizare a consensului întreg și general, dacă va putea fi, este bine și posibil ca Bisericele să pornească una spre alta și să cucerească treptat și împreună terenul înțelegerii lor, recunoscînd întii ceea ce le aseamănă și le apropie (În slujba Bisericii și a Patriei, București 1958, 402 s). Căci Biserica are menirea să slujească popoarele, spre a contribui la zidirea unei lumi mai bune, care să fie demnă de Creatorul ei“ (B.O.R. 5/6 1963, p. 393 s).

Prof. M. Șesan

Iubire este Tatăl. Iubire este și Fiul. Și iubirea Fiului față de noi s-a arătat în faptul că El s-a făcut om, a viețuit pe pămînt, a propovăduit, a revărsat puteri dumnezeiești în jurul Lui, a mîngîiat pe cei întristați, a eliberat pe cei robiți păcatului, a vindecat pe cei bolnavi, a hrănit pe cei flămînzii, și „sufletul său și-a dat pentru oi“ (In. 10, 11), jertfindu-se pe cruce pentru mîntuirea noastră. Chiar dacă s-a înălțat la cer, nu s-a despărțit de ai Săi, ci i-a asigurat: „Iată cu voi sînt pînă la sfîrșitul veacurilor“ (Mt. 28, 20). El a lucrat prin Sf. Apostoli și lucrează mereu în Biserica Sa mîntuirea tot celui ce crede Cuvîntului iubirii Lui.

Iubire este Tatăl. Iubire este Fiul. Iubire este și Duhul Sfînt. Duhul Tatălui, care de la Tatăl porcede, este iubire, precum și Tatăl iubire este. Duhul Fiului, pe care Fiul l-a trimis și-l trimite peste noi în Biserica Sa, este iubire, precum și Fiul este iubire. De aceea zice Apostolul Pavel că „dragostea lui Dumnezeu s-a revărsat în inimile noastre prin Duhul Sfînt“ (Rm. 5, 5). De aceea Mîntuitorul zice că Duhul Sfînt este „Mîngîietorul“, care rămîne cu noi în veac (In. 14, 16), ca să lumineze și să îndrumeze pe căile mîntuirii.

Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, iubire este. Și iubirea Lui s-a revărsat și se revărsă neîncetat din Tatăl prin Fiul în Duhul Sfînt, în Biserica Sa și în inimile noastre, căci mădularele Bisericii fiind noi înșine sîntem „templu al Duhului Sfînt, care este în noi“. (I. Cor. 6, 19).

Dar dacă Dumnezeu este iubire, rezultă că și noi trebuie, ca fii ai iubirii lui Dumnezeu, să fim iubire. Căci „cine rămîne în iubire rămîne în Dumnezeu și Dumnezeu rămîne în El“ (I. In. 4, 16). Aceasta înseamnă ca și noi să iubim pe Dumnezeu și să împlinim voia Lui, să fim fii ai Tatălui așa cum ne-a arătat Iisus Hristos că este un adevărat fiu al Tatălui. „Noi iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit întii“ (I. In. 4, 5). Dumnezeu ne-a iubit și ne iubește, ne-a arătat și ne arată iubirea Lui. La o așa iubire, care a mers pînă la jertfă, noi răspundem cu iubire. Iar la iubirea noastră Dumnezeu răspunde printr-o nouă revărsare de iubire: „Cel ce mă iubește pe mine — zice Mîntuitorul — va fi iubit de Tatăl meu și-l voi iubi și eu... și vom veni la el și locaș în el vom face“ (In. 14, 21, 23).

Dar „a rămîne în iubire“ nu înseamnă numai a iubi pe Dumnezeu și a fi iubit de Dumnezeu, ci totodată și a iubi pe om, pe semenul nostru. „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe frațele său“ — aceasta e legea iubirii (I. In. 4, 21). Că iubim cu adevărat pe Dumnezeu, că sîntem ucenici ai lui Iisus, se cunoaște după faptul că ne iubim unii pe alții, că iubim și pe semenii noștri așa cum i-a iubit și îi iubește Iisus. (In. 13, 34—35). Pornind de la acest gînd un părinte spunea că fiecare din noi trebuie să fim „un dumnezeu“ pentru semenii, adică să revărsăm asupra lor o iubire așa de mare, așa de puternică, așa de curată, așa de jertfelnică, cum este iubirea lui Dumnezeu însuși. Cine poate face așa ceva? Desigur niciodată nu vom ajunge la înălțimea iubirii dumnezeiești, dar mereu trebuie să ne străduim a crește în iubire, a face ca — prin harul lui Dumnezeu — iubirea de semen să sporească neconștient în inimile noastre și să aducă roadă tot mai bogată. „Să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit eu pe voi“ — e chemarea ce ne-o adresează Hristos (In. 13, 34). Să iubim după pilda dumnezeiască a lui Iisus Hristos — este ținta spre care trebuie să tindem mereu. Această iubire e lepădare de sine pentru binele semenului, pentru binele obștesc, e ajutor în necazuri, toiaș bătrînețelor, ocrotitor orfanilor, luptătoare pînă la jertfă împotriva răului, a nedreptății, pentru eliberarea celor robiți, pentru

înlăturarea foamei și mizeriei, pentru cîtorirea unei vieți pașnice, îmbelșugate și luminate pentru tot omul ce vine în lume.

Dumnezeu este iubire. Omul — chip al lui Dumnezeu — (după învățătura Bisericii noastre) este iubire. Iubirea lui Dumnezeu se revărsă în sufletele noastre și iubirea noastră se înalță spre El și așa în iubire ne unim cu El și dobîndim viața veșnică. Iubirea lui Dumnezeu îmbrățișează pe tot omul, toată lumea. Iubirea noastră trebuie să îmbrățișeze pe tot omul, toată lumea. Prin noi, prin iubirea noastră de semen, să lucreze înșăși iubirea lui Dumnezeu, cea spre binele tuturor. Căci cel ce iubește nu face răul, ci face binele. Așa sîntem — prin iubire — izvor nescecat de pace, bucurie, fapte bune, și vom aduce contribuția noastră la strădaniile popoarelor pentru o viață din ce în ce mai bună și mai fericită pe pămînt.

Pr. N. Mladin

Comori sufletești

În apropierea marilor sărbători, cum sînt Nașterea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos, creștinii au o deosebită grijă să se înnoiască într-un fel oarecare. Ei se înnoiesc în îmbrăcăminte, s. ex. Îmbrăcămîntea o dorește omul cît mai frumoasă, ca și alte podoabe, care să i se pară că-i dau o înfățișare mai plăcută.

Este bine ca omul să-și îngrijească trupul, însă grija să nu fie exagerată.

Bunul Dumnezeu ne-a dat porunca de a îngriji și împodobi întii sufletul, căci el e mai de preț. Nu se poate lucru mai nepotrivit ca un trup îmbrăcat bine și frumos, alături de un suflet gol și urît. Podoabele și îmbrăcămîntea sufletului nu costă bani, fiecare și le poate dobîndi numai dacă vrea. Pentru aceea vom înșira cîteva dintre cele mai de seamă: iubirea de Dumnezeu și de oameni este haina albă și strălucitoare a sufletului și ferice de cel ce-o are. Aceasta se poate dobîndi ușor din deprinderea de a trăi învățăturile Celui mai mare iubitor de oameni, ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Lumina sănătoasă a minții este coroana care încununază viața sufletului nostru.

Smerenia și ascultarea sînt aerul de care are trebuință sufletul.

Stăruința și răbdarea îl hrănesc neîncetat cu nădejdea izbînzii, iar cinstea e aurul din care putem făuri sufletului podoabe mult mai scumpe decît briliantele din lume.

Un suflet așa înzestrat e idealul creștinului. Toate minunățiile și frumusețile pe care le vedem izvorînd din mîna meșteră a omului, nu au valoarea frumuseții unui suflet astfel înzestrat. Dar sînt unii creștini care-și lasă sufletul în părăsire, peste care se aștern păcatele vieții și îl întunecă.

Credința și rugăciunea să devină comoara nelipsită și scumpă a fiecărui din noi și atunci Dumnezeu ne va ajuta întru toate.

Să ascultăm și să ne supunem poruncilor Bisericii și ale Statului care să ne călăuzească în acțiunile noastre. Așa se va întări respectul față de avutul obștesc, smerenia, dragostea de aproapele, dreptatea și așa se va îndeplini cuvîntul ingerilor de la Nașterea Mîntuitorului „Pe pămînt pace și între oameni bună învoire“, iar noi lui Dumnezeu ne vom chema. (Matei V, 9).

Pr. I. Surăceanu

